

Una Constitució a la catalana

written by Marc Gafarot | 13 de maig de 2016

A Napoleó Bonaparte les constitucions li agradaven com més curtes i ambigües millor. Molt lògic, si tenim present que al militar i dictador d'origen cors esdevingut francès i jacobí en necessitava per poder servir-se'n segons el seu propi patró i model d'interès general. Més recentment s'ha dit que les constitucions per elles mateixes no eren garantia d'oferir la felicitat però que, per contra, una mala constitució sí podia fer molt infeliç al poble que la patia. La frase del prestigiós jurista, també francès, Guy Carcassone té molta rellevància i ens porta a qüestionar el moment –i el protagonisme– que alguns trien per presentar un esborrany de Carta Magna a la catalana que, ara per ara, no hauria de ser la màxima prioritat pels catalans sobiranistes. A menys que els impulsors ho desautoritzin, han aparegut a la premsa certs aspectes del suposat text que més valdria no publicitar-los massa, ja que el que aconseguiran és que esdevinguem un país poc seriós a ulls de la sempre necessària comunitat internacional. La constitució, fer-la, és una feina política i, interpretar-la, jurídica. Cal agrair la feina feta, probablement per ser cortès davant les bones intencions, però també cal qüestionar el moment, el protagonisme i la innecessària vocació d'afirmar que “els catalans en tant que nació de pau i no de guerra, no volem tenir un exèrcit propi i en tenim prou amb unes mesures mínimes, per complir amb l'expedient obligat”. La frase és meva, però és el que es pot desprendre del text darrerament presentat i d'altres en línia molt semblant. Que ens quedi clar, que no hi haurà independència sense un reconeixement internacional; i per assolir-lo, els plantejaments “bonistes” no ens serveixen, són generadors de desconfiança i rebuig vers la nostra causa estatalista. A ningú l'interessa que els catalans tinguem, com a nació, una imatge negativa dels exèrcits, ja que prenem de model l'exèrcit espanyol i la seva tradició anticatalana i el

seu passat autoritari. **El món vol respostes als moments actuals, i la seguretat, és molt més important que l'economia alhora d'assolir el desitjat reconeixement.** La nostra seguretat (o inseguretat) és proporcional a la de la resta. Vivim en un món interconnectat.

D'altra banda, caldria no ignorar que no som encara un nou estat independent i sobirà cosa que, a hores d'ara, no ens garanteix ningú i que per ser-ho ens cal una gran feina interior, sens dubte, però també ens caldrà una enorme i convincent feina exterior. Per a tal comesa, caldria esmerçar totes i cadascuna de les nostres actuacions públiques, i aquesta circumstància, de vegades, implica, assumir riscos desagradables però també altament necessaris. La majoria d'edat política neda o sura entre aquestes aigües i nega –sinònim d'ofegar- a aquells que practiquen diletantismes, ara sí, irresponsables o juguen als infantilismes i a les utopies carrinclones. **Llançar el missatge que els catalans no tindrem exèrcit, ja que viurem en una sort d'Ínsula Baratària de pau, germanor i bonhomia denota una puerilitat que ofèn als que ja portem molts anys en aquest negoci tan mal pagat de ser independentistes per convicció.** Llavors, caldria observar, quin tipus de reconeixement internacional hom podria esperar i aspirar: el del radicalisme islàmic per introduir-se, a casa nostra, encara més del que ja ho han fet? El de la Rússia de Putin i els seus amics, abans comunistes, ara oligarques, i sempre esbudelladors del seu poble? La Veneçuela ja enfonsada abans de la terrible caiguda del preu del cru? Els altres populistes bolivarians amics del *neofalangista* Iglesias? O potser el que esperen, atès llur grau de bondat, és que la carta de reconeixement ens arribi del zoològic de Walt Disney? **El nostre reconeixement, en primera i darrera instància, ha de venir d'Europa ja que som europeus per geografia, natura, condició i coherència.** El missatge ha de ser molt clar: volem ser independents, és clar, però per seguir essent fidels als nostres ideals europeistes, democràtics i de defensa d'una civilització, com l'europea, que és i seguirà essent, no ho

oblidem, la nostra. Nul·la estratègia, excés de tacticisme i gaudi en el regateig et porta, a la fi, a driblar-te a tu mateix i, a la fi, no acabes marcant el gol desitjat ja que acabes per ignorar a quina porteria defenses i a quina ataqués. I la política, definida com l'art del possible, del que es tracta és d'assolir coses plausibles i no pas de fer continus i celebrats brindis al sol amb continuades i forçades operacions de maquillatge que desconcerten els altres i avergonyeixen els teus. El món exigeix un compromís basat en la claredat en els valors, responsabilitat d'actes i reciprocitat i solidaritat davant les amenaces; i, en aquest sentit, no cal dir que els reptes de seguretat i de tantes altres coses no ens vindran resolts pels islamistes, Putin i els seus oligarques, els bolivarians, en Pluto i en Mickey Mouse.

La llibertat i la democràcia tenen un preu i la seguretat, valor a l'alça, necessita de compromís, exigència i alçada de mires. **No podem esperar reconeixement i cooperació d'altri quan nosaltres tan sols estem disposats a gaudir de la part més satisfactòria de ser lliures i normals en el món.** Ja n'hi ha prou de trobar-nos amb gent que sectàriament i dogmàtica ens volen marcar l'agenda i que defensen o justifiquen certs pronunciaments armats – o terroristes- arreu i a casa nostra s'esfereixen per la caça del coll verd, la pesca del sonso i ja no diem el monopoli de la violència legítima, per part de la policia o de la seguretat i defensa del nostre territori per part d'un exèrcit català integrat a Europa i al món.

Si del que es tracta és de no encetar certs debats a fi de no dividir-nos abans d'hora, tots hem d'actuar de forma responsable i coherent. Si del que es tracta és de començar a parlar dels afers seriosos de forma clara i diàfana, aquí podem parlar tots i, a fe, que alguns no ens tremolarà ni pols ni llengua per fer-ho. Patriotisme i coratge haurien d'anar sempre indissolublement agafats de la mà. **La independència de Catalunya és un afer massa seriós com per deixar-la a mans**

d'aquells, que carregats de bona fe, no saben o no intueixen per on va el món i, menys encara, les relacions internacionals. L'autonomisme ens ha empetitit les mires, fins i tot les dels independentistes, fora bo admetre-ho, per començar a parlar amb propietat i autoritat de la nostra llibertat.

Ara és l'hora, certament, però de no fer el ridícul.